

Avui, 31 de gener de 2026, encenem de nou les torres, les talaies i els talaiots que guaiten la nostra mar comuna. Monuments del nostre patrimoni cultural que, per unes hores, esdevenen fars de memòria, dignitat i esperança. Amb cada bengala, afirmam que la Mediterrània ha de ser espai de vida i no de mort; pont d'humanitat, i no frontera de dolor.

Som aquí perquè creim que cap persona és il·legal. Som aquí perquè sabem que la por i l'odi no poden governar la mar ni els nostres cors. Encendre és la nostra manera de mostrar-nos a favor de la vida, de la justícia, de l'acollida. El fum i la llum que avui s'alcen no són un espectacle: són un compromís col·lectiu que ens recorda que cada trajecte, cada cos, cada història mereix ser protegit.

Aquest acte és una abraçada que travessa municipis, illes i ribes. És una crida a totes les veus que rebutgen la indiferència. No hi ha d'haver distància entre qui mira des d'una talaia i qui navega cercant refugi; la mateixa humanitat ens sosté. Si encenem és perquè no volem resignar-nos a la fredor de les xifres davant l'agonia dels relats que redueixen les persones a estadístiques. Per açò, avui aixecam una llum de protesta i també d'esperança.

La Mediterrània és bressol de cultures, llengües i camins compartits. Ho ha estat sempre. I més enllà, l'Atlàntic és també espai de trobada, travessies i anhels. No podem permetre que cap mar es converteixin en cementeris invisibles o en trinxeres d'odi. No podem acceptar que es jutgi qui rescata, qui acompanya, qui dona menjar, qui estén la seva mà. Tota acció solidària és un acte de decència, d'humanitat.

Avui, encendre és fer memòria. Memòria de qui no hi és. Memòria de les mans que han rescatat, cuinat, acollit, acompanyat. Memòria de les places que s'han omplert per exigir dignitat.

Avui, encendre també és fer futur. Un futur en què el Mediterrani torni a ser casa compartida, on la diferència no fa por i s'encén la flama de l'acollida. Un futur en què cadascú de nosaltres es miri la mar i hi vegi possibilitat de convivència, no de frontera.

Avui, quan el fum s'alci i la llum s'estengui, guardem silenci un instant. Pensem en els noms que no coneixem, en les abraçades que no han arribat, en les il·lusions ofegades. I, tot seguit, trenquem el silenci amb el compromís de convertir aquesta encesa en una reivindicació quotidiana.

QUE DES DE CADA TORRE, TALAIA I TALAIOT S'ESCAMPI UN MISSATGE ALT I CLAR: **ELS DRETS HUMANS NO ES NEGOCIEN**. NO SÓN UNA OPCIO NI UN PRIVILEGI. SÓN LA BASE DEL NOSTRE PACTE SOCIAL I DE LA NOSTRA DIGNITAT COL·LECTIVA.

Si avui encenem és perquè ens resistim davant la injustícia. Perquè sabem que cada gest, per petit que sigui, suma. I perquè, la nostra unió ens enforteix en la defensa d'una humanitat compartida i la igualtat de tracte per a tothom, vingui d'on vingui.

Continuarem encenent, continuarem oferint llum.

Per uns mars plens de vida, d'acollida i de drets.

Que la llum d'avui sigui espurna de futur. I que, quan la mar torni a estar fosca, ens recordi que tenim el deure d'encendre-la, juntes i junts.